

Nabij

KWARTAALBLAD VOOR OUDERS OVERLEDEN KIND
JANUARI 2021 | NUMMER 1

40 jaar
herkenning, troost
en perspectief

Lotgenotencontact, in eerste instantie wilde ik niet

Na het overlijden van onze eerste zoon Edwin op 14-jarige leeftijd in 1999 na een verkeersongeval tijdens scoutingzomerkamp in St.-Vith (België) grepen mijn man en ik elke strohalm voor hulp aan. Wij wilden niets liever dan als gezin op een goede manier verder gaan in het leven. Zelf had ik hulp gezocht bij een psycholoog. Mijn man wilde graag naar een gespecialiseerde rouwtherapeute. Ook kregen wij hulp van Slachtofferhulp Nederland. Inmiddels hadden wij vernomen van het bestaan van de 'Vereniging Ouders Overleden Kind', waar ons lotgenotencontact werd aangeboden. Mijn man wilde dit graag. Ik wilde niet!!! Het heeft weken geduurd voordat ik zover was om mij hieraan over te geven. Het beeld van een achttal ouders, die recent hun kind hadden verloren, kon ik er niet bij hebben. Het was te veel. Nadat ik er langer over nadacht, realiseerde ik mij dat het positief zou kunnen zijn om samen aan ons immense verlies en verdriet te werken.

Snel konden wij terecht bij een lotgenotengroep in Maarssen. Wij werden hartelijk ontvangen door het vrijwilligersechtpaar, dat nog niet zo lang geleden hun jonge zoon had verloren aan ziekte. Hoewel ik met een gebroken hart zat en vol van scepsis om hieraan deel te nemen, kwam ik er toch achter hoe 'goed' het was om de verhalen van andere ouders te horen. Ik leerde er

mijzelf te uiten en anders om te gaan met een dergelijke situatie, waar wij nooit in hadden willen zitten.

Het vrijwilligersechtpaar was grandioos en ik heb enorme bewondering gehad voor de wijze hoe zij open stonden voor hun lotgenoten, terwijl zij het zelf ook niet makkelijk hadden. Enorm medelijden had ik met een echtpaar, dat - gezien hun leeftijd - geen kind meer kon krijgen, terwijl twee dames in de groep inmiddels weer zwanger waren. Zelf was ik ook al wat ouder, maar voor mij was onze zoon Edwin onvervangbaar. Ik heb mij altijd voorgehouden om ook te genieten van andermans kinderen, ook al was Edwin er niet meer. Het was niet altijd makkelijk om naar de bijeenkomsten te gaan, maar wanneer wij terugreden, voelden mijn man en ik ons altijd gesterkt.

Ter afsluiting van alle bijeenkomsten - na een klein jaar - hebben wij nog een middag bij ons thuis georganiseerd voor het vrijwilligersechtpaar en alle lotgenoten met hun gezinsleden. Iedereen was er. Het was een waardige, bijzondere afsluiting van ons tijdelijke, gezamenlijke pad. Het schilderij 'Light in the darkness 2' van mijn hartsvriendin Tania Hens illustreert deze periode: 'Hoe donker en zwart een tijd in een leven ook is, er is ook altijd licht'.

De 'Rondzendbrief' en vervolgens het kwartaalblad 'Nabij' hebben wij trouw ontvangen en gelezen. Een aantal keren hebben wij de Landelijke dag VOOK bezocht of een middag, waarvan de inhoud ons aansprak. Gedurende deze tijd hebben al deze activiteiten ons gezin enorm verder geholpen. Wij zijn alle vrijwilligers van Vereniging Ouders Overleden Kind heel dankbaar voor hun inzet en bereidwilligheid om aan dit alles mee te werken en te organiseren.

Henneke Dijkstra